

Менъ ме дострашава, че Божиитъ чертози ще бждатъ тѣсни да побератъ толкова много бранници отъ всички бойни полета.

Телефонътъ звъни и прекъсва моитъ мисли. Влизамъ въ задушната галерия. Мирише на гробъ . . . сякашъ въ дъното ѝ се разлагатъ трупове.

— Ало! . . . ало! . . . Тукъ щаба на полка . . . Съобщава се, че сж пристигнали новоназначени дружинни командири. Кой съобщи, не разбрахъ . . . може би, отъ бригадата, но и тамъ става нѣщо, за което нѣмамъ представа. Како че ли бригадни командири е смѣненъ и на негово мѣсто иде другъ. Всичко така се е объркало, че не мога дори собственитъ си преживявания да вписвамъ та камо ли всичко онова, което става по далечъ отъ менъ. Телефониститъ отъ дивизията знаятъ, но не казватъ. Не е толкова важно . . . Всичко става по редътъ си . . . Ония, които сж назадъ и сж въ безопасностъ, все ще могатъ да измислятъ нѣщо по умно, отколкото ние, които не знаемъ кжде да се дѣнимъ, когато зафучатъ фугаситъ и затрѣщятъ минитъ.

Къмъ три часа пристигатъ двамата новоназначени дружинни командири: майоръ Николовъ за 3-а дружина, а майоръ Димовъ за 4-а дружина. Тѣ веднага трѣбва, до като не сж се събудили сърбитъ, да поематъ командването на дружинитъ си. Майоръ Николовъ поема командването на дѣсния подучастъкъ, а Димовъ на срѣдния подучастъкъ, а лѣвия си остана въ разположение на 4-та дружина отъ 33-и полкъ, на която сж придадени за поддръжки съсипанитъ 13-а и 16-а роти отъ 11-и полкъ.

Ужасна мъгла е покрила позицитъ. Тя е мразовита и изпива сѣтнитъ сили на борцитъ и тѣхното истощение е омаломощило, не само тѣлото имъ, а и духътъ и ако въ тоя моментъ сърбитъ биха настѣпили, едва ли ще иматъ сили да ги отблъснатъ. Лицата имъ сж изпити и очитъ загамалени, като току що свѣстени отъ трѣска.

Часътъ е вече седемъ, а тъмнината все продължава да притиска върха. Неприятелътъ сжщо изглежда истощенъ, та не се и обажда. Само нѣкое отдѣлно оржие се обажда като селско псе изъ подъ хамбаръ.

Съобщаватъ отъ бригадата, че пристигала помощъ. Не